

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. G. M.**, zast. Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem, se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 80,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 80, **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, JID: 174057/KUUK/2016/Ne, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, JID: 95293/2018/KUUK/Š, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí ze dne 24. 8. 2016, č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/040803/1100/2016/ŠP, kterým Magistrát města Mostu (dále jen „správní orgán I. stupně“) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu uložil pokutu ve výši 6.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici č. I/13, v katastru města Most, u sjezdu na obec Komořany, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. X, v místě, kde je povolena maximální rychlost 90 km/h, překročil nejvyšší povolenou rychlost o 56 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky $\pm 3 \%$ měřícím zařízením RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 146 km/h. Podle žalovaného Magistrát města Mostu opřel své rozhodnutí o přílehlavé důkazy, které byly řádnou součástí spisu. Zasahující policisté přitom provedli měření zákonným způsobem, neboť v opačném případě by se výsledek měření vůbec nezaznamenal. Žalovaný doplnil, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno řádně, a uzavřel, že uložená sankce je přiměřená okolnostem případu.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 58, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud konstatoval, že měření proběhlo řádně s tím, že nemohlo dojít ke změření rychlosti protijedoucího vozidla, neboť to princip měření vylučuje. Nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení pak podle krajského soudu nemohlo mít vliv na naměřenou hodnotu, a to z toho důvodu, že v případě nesprávně provedeného měření by radar naměřenou hodnotu vůbec nezaznamenal.

[3] Uvedený rozsudek napadl žalobce kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29, tak, že napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku se Nejvyšší správní soud neztotožnil s většinou kasačních námitek. Přisvědčil však stěžovateli, že neobstojí obecná argumentace krajského soudu i správních orgánů, podle níž nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C spočívající v tom, že rozdíl mezi rychlostí vozidla stěžovatele a zasahujících policistů byl vyšší než návodem předpokládaných cca 20 km/h, nemohlo mít vliv na naměřenou hodnotu. Konstatoval, že krajský soud i správní orgány dospěly k závěru, že by v případě nesprávně provedeného měření (a to z jakéhokoli důvodu) radar vůbec žádnou hodnotu nezaznamenal, a měření by proto fakticky neproběhlo, takže výsledek měření musí proto být správný. Nejvyšší správní soud kategoricky nevyloučil, že tyto závěry krajského soudu i správních orgánů mohou být správné a že skutečně uvedený typ radaru mohl fungovat nastíněným způsobem. Takový závěr však bylo podle Nejvyššího správního soudu nutné podložit případnými dalšími důkazními prostředky, které by dané východisko potvrdilo či vyvrátilo. Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud, aby v dalším žalobním řízení znovu posoudil, zda uvedené nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C mohlo mít za následek ovlivnění výsledku měření rychlosti jízdy vozidla stěžovatele.

[4] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 80, opětovně žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že rychloměr RAMER 10C měří rychlost automatickým způsobem, a to tak, že pokud je jím vytvořen záznam, vyhodnotila měřicí jednotka proces měření jako správný. V opačném případě by totiž předmětný záznam nebyl vůbec vytvořen, přičemž v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, a na další judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se obdobných případů. Žádné další

pokračování

dokazování pak krajský soud vzhledem ke zmíněné judikatuře v souladu se zásadou procesní ekonomie již neprováděl.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že krajský soud v novém rozhodnutí ve věci nesprávně přejal skutková zjištění učiněná v jiných skutkově odlišných případech a neprovedl žádné důkazy, které by odůvodňovaly jeho závěry týkající se správnosti měření v nyní posuzovaném případě. Uvedené pak podle stěžovatele platí tím spíš, pokud opakovaně krajskému soudu navrhoval, aby provedl důkaz technickou specifikací rychloměru. Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud před vydáním nového rozhodnutí nedotázal účastníků řízení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a sám bez jednání rozhodl. Takový postup je však podle stěžovatele v posuzovaném případě v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu formulovanými v rozsudku ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59. Stěžovatel doplnil, že rychlost jeho vozidla byla naměřena nesprávně také kvůli tzv. dvojité reflexi. Závěrem stěžovatel namítl, že nekvalitní výtisk fotografie není způsobilý být důkazem ve správním řízení. Uvedenými námitkami se však krajský soud v novém rozhodnutí ve věci podle stěžovatele nezabýval. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Z ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu vydanému znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je nepřipustná, ledaže je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V posuzovaném případě je však z kasační stížnosti zřejmé, že stěžovatel brojil také proti způsobu, jakým krajský soud posoudil otázku, k čemuž Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud svým právním názorem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že byla podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud nesprávně vydal nové rozhodnutí ve věci, aniž by účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle předmětného ustanovení platí, že *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[15] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že účastníci řízení byli před vydáním prvního rozhodnutí krajského soudu ve věci řádně poučeni o možnosti žádat soud o nařízení jednání. Stěžovatel i žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasili, krajský soud tedy nepochybil, pokud o věci poprvé rozhodl bez jednání. Takto udělený souhlas však nelze bez dalšího vztáhnout na řízení o žalobě za odlišné procesní situace poté, co Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110).

[16] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92, dále platí, že v případě, kdy již byla rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbyval žádný prostor pro vlastní uvážení, nepředstavuje opomenutí krajského soudu nařídit ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadu, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129).

pokračování

[17] V dané věci však Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29, zavázal krajský soud, aby blíže odůvodnil svůj závěr ohledně funkčnosti konkrétního typu radaru při nedodržení návodu k jeho použití a aby v tomto směru případně provedl další důkazy. Proto krajský soud tím, že rozhodl ve věci bez jednání znovu poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, aniž předtím účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., zatížil žalobní řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tím je naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Za této situace se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat dalšími stížnostními námitkami týkajícími se neprovedení dalších důkazů ve správním a žalobním řízení ve vztahu k posouzení funkčnosti měřicího zařízení s ohledem na okolnosti posuzovaného případu. Těmito otázkami se bude moci Nejvyšší správní soud zabývat až po řádném projednání žaloby na základě případné nové kasační stížnosti.

IV. Závěr

[19] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán výše uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tak v dalším řízení nejprve zašle účastníkům řízení výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o žalobě bude moci rozhodnout bez nařízení jednání až při splnění podmínek uvedených v tomto zákonném ustanovení. V opačném případě nařídí jednání a až na základě jeho výsledku vydá meritorní rozhodnutí. V dalším řízení krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této i předchozí kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu